

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lífky v právní věci žalobkyně: **Mgr. V. R.**, bytem Ú., O., zast. JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem, sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému: **první náměstek policejního prezidenta**, sídlem Strojnická 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro vnější službu ze dne 9. 4. 2013, č. j. PPR-29912-27/ČJ-2012-990131,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro vnější službu ze dne 9. 4. 2013, č. j. PPR-29912-27/ČJ-2012-990131, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 11.228,- Kč k rukám JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro vnější službu, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí ředitelky služby pro zbraně a bezpečnostní materiál (dále jen „služební funkcionářka“) ze dne 28. 12. 2012, č. j. PPR-29912-13/ČJ-2012-990450. Tímto rozhodnutím byla žalobkyně ke dni 31. 12. 2012 odvolána ze služebního místa vrchní komisař oddělení evidencí a informatiky ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Policejního prezidia ČR.

Soudu je z úřední činnosti známo, že od doby vydání napadeného rozhodnutí pozice náměstka policejního prezidenta pro vnější službu zanikla. Z čl. 4 písm. c) rozkazu policejního prezidenta č. 40/2014, kterým se vydává organizace Policejního prezidia České republiky, plyne, že ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál v současné době

spadá do kompetence prvního náměstka policejního prezidenta. Tohoto služební funkcionáře soud nadále považuje za žalovaného.

V prvním žalobním bodě žalobkyně zpochybňuje závěr žalovaného, že již z návrhu na změnu systemizace služebních míst Policejního prezidia vyplývalo zrušení konkrétního služební místa žalobkyně. Sama služební funkcionářka totiž žalobkyni sdělila, že toto rozhodnutí učinila sama. Dle žalobkyně je skutečně rozhodnutí o zrušení konkrétního služební místa v pravomoci služební funkcionářky, k čemuž odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 7 Ad 13/2010.

Druhý žalobní bod směřuje proti tvrzenému procesnímu pochybení služební funkcionářky, které mělo spočívat v tom, že byla žalobkyni před vydáním prvostupňového rozhodnutí poskytnuta pouze jednodenní lhůta k vyjádření.

Třetí žalobní bod spočívá v tvrzení, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkou podjatosti a nerovného přístupu služební funkcionářky k žalobkyni. Dle žalobkyně byla funkcionářka zaujatá a chtěla se žalobkyně zbavit z důvodu předchozího řízení o uložení kázeňského trestu, proti němuž se žalobkyně úspěšně bránila.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že z návrhu na změnu systemizace služebních a pracovních míst Policejního prezidia výslovně vyplývalo zrušení konkrétního služební místa žalobkyně. Tato skutečnost již sama o sobě postačovala k odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalobkyně čerpala od 3. 12. 2012 služební volno k ošetřování člena rodiny, přičemž až do 19. 12. 2012 se služební funkcionářkou nekomunikovala. O svých procesních právech byla žalobkyně poučena v odvolacím řízení, přičemž těchto práv i využila, když navrhla doplnění senátu poradní komise policejního prezidenta o zástupce odborové organizace. Tomuto jejímu návrhu bylo vyhověno. Tvrzení žalobkyně, že se jí služební funkcionářka snažila zbavit z důvodu předchozího řízení o kázeňském deliktu, je dle názoru žalovaného spekulativní a ničím nepodložené.

Ze správního spisu soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Přípisem ze dne 18. 12. 2012 služební funkcionářka sdělila žalobkyni, že s ní zahajuje řízení ve věcech služební poměru, jehož předmětem má být zrušení jejího služební místa. Žalobkyni byla stanovena lhůta k seznámení se s podkladovými materiály do 21. 12. 2012. Dané poučení bylo žalobkyni doručeno dne 20. 12. 2012.

Ve vyjádření ze dne 21. 12. 2012 žalobkyně uvedla, že nesouhlasí s krátkou lhůtou, která jí byla dána ke studiu správního spisu. Vzhledem k vážnému zdravotnímu stavu matky žalobkyně, o níž v rámci služební volna pečovala v Ostravě, pro ni není možné vypravit se do Prahy k nahlížení do spisu. Zároveň namítla účelovost postupu služební funkcionářky, plynoucí nejen z předchozí kázeňského řízení vedeného proti žalobkyni.

Součástí správního spisu je referátník ve věci „*Návrhu na změnu systemizace služebních a pracovních míst Policejního prezidia České republiky*“, č. j. PPR-25994-1/ČJ-2012-990560, z něhož plyne, že návrh byl policejním prezidentem schválen dne 30. 11. 2012. Následuje tabulka obsahující systemizaci plánovaných míst v ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál k 1. 1. 2013, která nově neobsahuje služební místo vrchního komisaře ID 30281587, ke kterému byla ustanovena žalobkyně.

Rozhodnutím ze dne 28. 12. 2012 služební funkcionářka odvolala žalobkyni ze služebního místa vrchního komisaře v ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Policejního prezidia a žalobkyně byla převedena do personální pravomoci krajského ředitele Policie Moravskoslezského kraje. Rozhodnutí bylo odůvodněno jen odkazem na organizační změnu č. j. PPR-25994-1/ČJ-2012-990560. K vyjádření žalobkyně uvedla, že z důvodu služebního volna nebyla žalobkyně na pracovišti přítomna od 3. 12. 2012, a tedy jí oznámení o zahájení správního řízení muselo být doručeno policejní hlídkou v místě trvalého bydliště dle § 176 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“ nebo „zákon“). Služební funkcionářka závěrem konstatovala, že žalobkyně svého práva nahlédnout do spisu nevyužila.

Prvostupňové rozhodnutí žalobkyně napadla odvoláním, ve kterém namítla, že se služební funkcionářka nevypořádala s jejím podáním ze dne 21. 12. 2012 o odepření práva se seznámit s obsahem spisu. V odvolání znovu namítla porušení § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť ji postupem služební funkcionářky bylo odepřeno se vyjádřit k podkladům pro vydané rozhodnutí. Dále namítla, že služební místa spolupracovníků s kratší dobou působení a nižším stupněm vzdělání (p. P.) zůstala zachována, proto je nutné uvést, proč bylo zrušeno právě služební místo žalobkyně. Rozhodnutí o odvolání žalobkyně považuje za mstu služební funkcionářky za předchozí kázeňské řízení vedené proti žalobkyni. Žalobkyně v odvolání uvedla, že jednání služební funkcionářky je tak v rozporu s § 77 odst. 2, 5 zákona, což prokazuje i převedení žalobkyně na služební místo vyžadující praxi, kterou žalobkyně nemá.

Žalovaný žalobkyni poučil o složení senátu poradní komise policejního prezidenta, který její věc projedná, a o procesních právech účastnice, tedy i o nahlížení do spisu. Žalobkyně do spisu nenahlédla.

Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí služební funkcionářky potvrdil. S odkazem na „materiál č. j. PPR-25994-1/ČJ-2012-990560,“ uvedl, že služební místo žalobkyně bylo k 1. 1. 2013 zrušeno. Vzhledem k tomu, že bylo v rámci systemizace rozhodnuto o zrušení konkrétního služebního místa žalobkyně, byl naplněn důvod pro převedení na jiné služební místo podle § 25 odst. 1 písm. a) služebního zákona. K odvolací námitce o lhůtě k seznámení se spisem uvedl, že žalobkyně nevyvinula žádnou aktivitu k tomu, aby byla lhůta k nahlédnutí do spisu prodloužena, a tedy bylo namístě předpokládat, že o seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí nemá zájem. O svých právech, včetně práva nahlížet do spisu, byla žalobkyně nadto poučena v odvolacím řízení.

Námítky ohledně nedůvodnosti zrušení služebního místa žalobkyně považoval žalovaný s ohledem na schválenou změnu systemizace za irelevantní. Dále žalovaný po konstatování ust. § 77 zákona o služebním poměru uvedl, že „*služební funkcionářka při svém rozhodování princip rovného zacházení se všemi příslušníky a zákazu přímé a nepřímé diskriminace dodržela*“.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu, a věc posoudil následovně.

Podle § 4 odst. 1 zákona o služebním poměru se systemizací „*rozumí stanovení počtu služebních míst včetně počtu míst příslušníků zařazených v zálohách a objemu prostředků stanovených státním rozpočtem na příslušný rok na jejich služební příjmy*“. Podle § 19 odst. 1

zákona o služebním poměru „*služební místo vyjadřuje organizační a právní postavení příslušníka v bezpečnostním sboru. Je charakterizováno zejména systemizovanou služební hodností, stupněm vzdělání, oborem nebo zaměřením vzdělání, dalším odborným požadavkem, základním tarifem, náplní služební činnosti, rozsahem oprávnění a povinností příslušníka.*“

Podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru „*je příslušník odvolán z dosavadního služebního místa, jestliže jeho dosavadní služební místo bylo v důsledku organizačních změn zrušeno.*“

Jelikož úprava služebního poměru příslušníka bezpečnostního sboru obsahuje prvky jak správního práva, tak i práva soukromého, přihlédl soud při výkladu rozsahu oprávnění přezkumu rozhodnutí odvolacím orgánem i soudem k výkladu ust. § 52 písm. c) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, dle kterého „*může zaměstnavatel dát zaměstnanci výpověď, stane-li se zaměstnanec nadbytečným vzhledem k rozhodnutí zaměstnavatele nebo příslušného orgánu o změně jeho úkolů, technického vybavení, o snížení stavu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivnosti práce nebo o jiných organizačních změnách.*“

K ust. § 52 písm. c) zákoníku práce uvádí Komentář k zákoníku práce, 2. vydání, C. H. Beck 2015, na str. 322 –323: „*O rozhodnutí o organizačních změnách jde tehdy, jestliže sledovalo změnu úkolů zaměstnavatele, technického vybavení, snížení počtu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivnosti práce nebo jinou organizační změnu, pomocí níž zaměstnavatel chce regulovat počet svých zaměstnanců a jejich profesní nebo kvalifikační složení tak, aby zaměstnával jen takový počet zaměstnanců a v takovém profesním nebo kvalifikačním složení, jaké odpovídá jeho potřebám. Rozhodnutí o organizačních změnách nemusí být nutně spojeno s absolutním snížením počtu zaměstnanců; protože zaměstnavatel má zájem nejen na počtu svých zaměstnanců, ale i na tom, jakou mají profesi nebo kvalifikaci, není vyloučeno, aby kromě snižování počtu svých dosavadních zaměstnanců zaměstnavatel přijímal nové zaměstnance, na nichž má z hlediska jejich profese nebo kvalifikace zájem. Není samo o sobě významné, jak bylo rozhodnutí o organizačních změnách označeno; jestliže rozhodnutí z hlediska svého smyslu a účelu opravdu směřovalo k uvedeným cílům, není podstatné ani to, že organizační změnou sledovaný efekt nebyl později dosažen nebo že se přijatá organizační změna posléze ukázala jako neúčinná. Avšak v případě, že rozhodnutím zaměstnavatele nebo „příslušného orgánu“ (jeho realizací u zaměstnavatele) byly od počátku sledovány jiné cíle a že tedy zaměstnavatel nebo „příslušný orgán“ jen předstíral přijetí organizačního opatření (změnu svých úkolů, technického vybavení, snížení stavu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivnosti práce nebo jinou organizační změnu) se záměrem zastřít své skutečné záměry, nebyl naplněn první z předpokladů výpovědního důvodu podle § 52 písm. c).*“

Zaměstnanec je nadbytečným tehdy, jestliže jeho práce, kterou je povinen konat podle pracovní smlouvy v rámci sjednaného druhu práce (podle jmenování na pracovní místo) pro zaměstnavatele, není na základě rozhodnutí o organizačních změnách zcela nebo v dosavadním rozsahu (náplni) potřebná. Závěr o nadbytečnosti zaměstnance musí vycházet z pracovního zařazení zaměstnance provedeného v rámci druhu práce, který má zaměstnanec vykonávat pro zaměstnavatele podle pracovní smlouvy (ze jmenování na pracovní místo), a z posouzení, zda přijatá organizační změna vskutku činí výkon této práce zcela nebo v dosavadním rozsahu (náplni) pro zaměstnavatele nepotřebným. Dopadá-li přijatá organizační změna na práci více zaměstnanců a jsou-li nadbytečnými pro zaměstnavatele jen někteří z nich, rozhoduje o výběru nadbytečného zaměstnance zaměstnavatel. Soud nemá (ani v řízení o neplatnost výpovědi) možnost přezkoumávat, proč byl určitý zaměstnanec vybrán jako nadbytečný, měl-li zaměstnavatel podle rozhodnutí o organizačních změnách na výběr, kteří zaměstnanci u něj zůstanou pracovat a se kterými bude rozváznán pracovní poměr;

uvedené samozřejmě neznamená, že by zaměstnavatel směl při výběru nadbytečného zaměstnance postupovat diskriminačně.”

Výše uvedené lze, co do základních premis, zcela aplikovat na odvolání příslušníka ze služebního místa podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, z čehož je patrný rozsah soudního přezkumu rozhodnutí služebního funkcionáře o odvolání příslušníka ze služebního místa. Předpokladem odvolání příslušníka ze služebního místa dle § 25 odst. 1 písm. a) zákona je existence změny systemizace, ze které vyplývá zrušení služebního místa, ke kterému byl ustanoven konkrétní příslušník. Vzhledem k organizaci policie i systému služebního poměru příslušníka policie změna systemizace nezahrnuje pouze početní stav systemizovaných míst, ale i příslušníků, kteří byli do systemizací dotčených služebních míst dosud ustanoveni. Diskreční uvážení služebního funkcionáře je po schválení změny systemizace již vyloučeno, neboť pokud změnou systemizace bylo zrušeno ustanovené služební místo příslušníka, jsou dány podmínky pro odvolání příslušníka z dosavadního služebního místa dle § 25 odst. 1 písm. a) zákona. Rozhodnutím služební funkcionářky o odvolání žalobkyně ze služebního místa tak byl pouze „dokončen“ proces zrušení služebního místa, ke kterému byla žalobkyně ustanovena. Nelze však opomenout skutečnost, že změna systemizace je navržena služebním funkcionářem, který po jejím schválení rozhodne o odvolání příslušníka ze služebního místa, bylo-li služební místo systemizací zrušeno. V souladu se zásadou spravedlivého procesu a zachování určitého standardu práv příslušníka bezpečnostního sboru je předmětem odvolacího řízení dle zákona o služebním poměru i předmětem soudního přezkumu dle soudního řádu správního zjištění, zda je dán předpoklad zrušení služebního místa nejen co existence organizační změny (změny systemizace), ale i co do přítomnosti deklarovaného důvodu organizační změny, tedy zda bylo příslušným služebním funkcionářem rozhodnuto v rámci změny systemizace o zrušení služebního místa a zda tato změna skutečně sleduje tvrzený účel změny systemizace.

Účel předmětné změny systemizace ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Policejního prezidia - proces zcivilnění dané organizační složky útvaru vzhledem ke stanovení počtu policistů vládou a možnost přesunu činnosti vykonávané na služebním místě přiděleném žalobkyni na jiná služební místa, je uveden pouze ve vyjádření služební funkcionářky k odvolání žalobkyně a nikoli v rozhodnutí služební funkcionářky o odvolání žalobkyně ze služebního místa nebo v rozhodnutí žalovaného. Již z tohoto důvodu je dána nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, neboť pokud žalovaný pouze konstatoval existenci změny systemizace, která zahrnovala zrušení služebního místa žalobkyně, aniž by uvedl účel takové změny, je vyloučeno, aby se vypořádal s odvolací námitkou žalobkyně, že zrušení služebního místa žalobkyně je „mstou“ služební funkcionářky za předchozí řízení o kázeňském přestupku, ve kterém byla žalobkyně procesně úspěšná. Odvolací námitku o osobní animozitě služební funkcionářky k žalobkyni ve spojení s tvrzenou nezbytností zachování služebního místa a nedostatečnou kvalifikací kolegy žalobkyně je nutné vykládat nejen jako námitku o diskriminačním jednání v rozporu s § 77 zákona o služebním poměru, ale i jako námitku proti zastřenému účelu změny systemizace služební funkcionářkou.

Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je mimo jiné takové rozhodnutí, které nelze považovat za dostatečně odůvodněné vzhledem k požadavkům zákona. Nepřezkoumatelnost v obecné rovině způsobuje i nevypořádání se se všemi uplatněnými námitkami (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71 a ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 21).

Pouhé konstatování existence zrušení služebního místa v důsledku změny systemizace není řádným vypořádáním s relevantní odvolací námitkou popření sledovaného účelu zrušení služebního místa žalobkyně. Taktéž obecně přijatý závěr žalovaného o tom, že *služební funkcionářka při svém rozhodování princip rovného zacházení se všemi příslušníky a zákazu přímé a nepřímé diskriminace dodržela*, je natolik neurčitý, že zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť není zřejmé, na základě jakých konkrétních úvah žalovaný k takovému závěru dospěl.

Závěr o nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů sice platí i pro rozhodnutí prvostupňové, avšak vzhledem k předběžné vykonatelnosti prvostupňového rozhodnutí služební funkcionářky (srovnej § 190 odst. 4 zákona o služebním poměru) i pravomoci odvolacího orgánu dle § 190 odst. 8 zákona má soud za to, v řízení o převedení na jiné služební místo jsou principy dvouinstančnosti oslabeny v tom smyslu, že danou vadu je oprávněn odstranit žalovaný ve svém rozhodnutí, aniž by bylo porušeno právo žalobkyně na spravedlivý proces.

Žalobkyně dále brojí proti délce lhůty, která jí byla stanovena pro seznámení se spisovým materiálem před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Podle § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru má účastník řízení právo nahlížet do spisu a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že čas, který je účastníkovi řízení poskytnut k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, nesmí být při zvážení okolností konkrétního případu nepřiměřeně krátký, přičemž jednodenní lhůta zpravidla požadavkům na zajištění spravedlivého procesu neodpovídá (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 2 A 10/2002-OL-269, č. 280/2004 Sb. NSS; ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36, č. 303/2004 Sb. NSS; ze dne 30. 7. 2010, č. j. 4 As 6/2010-78).

Poskytnutí lhůty v trvání jednoho dne, a to v místě odlišném od místa pobytu účastníka lze považovat za odepření práv účastníka nahlížet do spisu a k věci se vyjádřit dle § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru. Taková vada postupu služebního funkcionáře nemůže být zhojena jakoukoliv případnou procesní pasivitou účastníka. V dané věci však žalobkyně výslovně namítla porušení svého práva, a nelze se tedy ztotožnit s odůvodněním, že služební funkcionářka mohla mít důvodně za to, že se žalobkyně se spisem seznámit nechce. Argumentem pro stanovení takto krátké lhůty nemohl být ani záměr odvolat žalobkyni ze služebního místa ke dni 31. 12. 2012. Je na služebním funkcionáři, aby zahájil řízení s dostatečným předstihem před plánovanými účinky změny systemizace. V dané věci však obsahem spisu byla pouze změna systemizace jako taková, kdy z obsahu správního spisu, zejména podání žalobkyně, lze mít za to, že žalobkyni tato změna byla známa. Zároveň byla žalobkyně v odvolacím řízení znovu poučena o právu nahlédnout do spisu dle § 174 zákona a tohoto práva nijak nevyužila. Proto má soud za to, že daná vada řízení spočívající v neposkytnutí přeměřené lhůty k seznámení podkladů nebyla takové intenzity, aby mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, zejména s ohledem na výše uvedenou jednotu řízení před služebním funkcionářem a odvolacím orgánem.

Soud na základě výše uvedeného zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vadu nepřezkoumatelnosti spočívající v nevypořádání se s odvolacími námitkami žalobkyně.

Předmětem soudního přezkumu není změna systemizace jako taková, nýbrž její faktický důsledek pro konkrétní služební místo ve smyslu vyloučení svévole služebního funkcionáře. Pokud návrh změny systemizace neobsahoval konkrétní důvody pro zrušení

služebního místa žalobkyně, bude žalovaný povinen vyzvat služební funkcionářku, aby doplnila důvody změny systemizace, a s těmito důvody žalobkyni před vydáním rozhodnutí seznámit dle § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalovaný bude povinen přesvědčivě odůvodnit, zda účelem změny systemizace, a tedy i zrušení služebního místa žalobkyně byly skutečně deklarované důvody změny systemizace, a nikoli diskriminační postup služební funkcionářky ve smyslu § 77 zákona.

Výrok o nákladech řízení vychází ze skutečnosti, že žalobkyně byla v řízení plně úspěšná, a tak jí oproti žalovanému náleží náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobkyně uhradila soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3.000,- Kč. Další její náklady tvoří odměna advokáta za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení ve věci a podání návrhu ve věci samé. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3.100,- Kč (2 x 3.100 = 6.200). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon (2 x 300 = 600). Odměna advokáta tak činí 6.800,- Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 8.228,- Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem tedy žalobkyni vznikly náklady ve výši 11.228,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. prosince 2016

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová